

عنوان مقاله:

واکاوی دلالت معنایی صیغ عموم در اصول فقه مقارن

محل انتشار:

فصلنامه علمی فقه و مبانی حقوق اسلامی، دوره 13، شماره 1 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

قاسم عبیداوی - استاد یار پیام نور

راضیه امینی - دانش آموخته دکتری دانشگاه فردوسی مشهد، مدرس موسسه آموزش عالی خراسان و عطار

خلاصه مقاله:

یکی از بزرگترین مبانی اجتهاد بلکه محور مباحث آن، استفاده از عموماً کتاب و سنت است، از یک سو برای کشف احکام باید همواره به بحث شمول و عدم آن نظر داشت از سوی دیگر اختلافاتی که در این زمینه وجود دارد، لزوم تدقیق و بازنگری در این مباحث را آشکار می کند. اما اینکه همین امر باعث شده که علمای بزرگ اصولی اهتمام ویژه ای به مباحث آن داشته باشند. اصولیان درباره کیفیت دلالت الفاظ به مفهوم عمومیت نظریات متفاوت و پراکنده ای ارائه نموده اند، در این پژوهش سعی شده با استفاده از روش توصیفی-تحلیلی، با ابزار فیش برداری از منابع اصولی گوناگون، الهام از گفته های اصولیان بزرگ و جستجو در قواعد زبان عربی، به تحلیل هر یک از این نظریات پرداخته و در نهایت نیاز یا عدم نیاز احراز مقدمات حکمت در ساز و کار دلالت الفاظ بر عموم مورد بررسی قرار گیرید، تحقیق حاضر با مبنا قرار دادن فهم عرفی، وضع و استعمال را محدود به دلالت لفظی دانسته و در بحث عام دانستن قیاس اولویت این نتیجه حاصل شد که دلالت الفاظ بر مدلول های فحوائی خود از دلالت نص، قویتر است و مخاطب در این باب نیازی به تامل ندارد چرا که خطابی مستقل است و مراد آن از ظاهرش، بدون اضافه امر دیگر قابل دریافت است.

کلمات کلیدی:

واژگان کلیدی: دلالت الفاظ، لفظ عام، شمول و فراگیری، الفاظ، صیغ عموم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1734808>

